

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12947/2025
26.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Стефановић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милош Петровић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 16/2025 од 27.03.2025. године, у седници одржаној 26.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 16/2025 од 27.03.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 16/2025 од 27.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 6901/22 од 09.10.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана је тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете настале извршењем кривичног дела тешко убиство у покушају исплати: - за претрпљени страх износ од 300.000,00 динара, - за претрпљени физички бол износ од 300.000,00 динара, - душевних болова због умањења животне активности износ од 100.000,00 динара, - душевних болова због наружености износ од 50.000,00 динара, све са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, одбијен као неоснован захтев преко досуђеног износа до траженог износа од 400.000,00 динара за претрпљени страх, до траженог износа од 400.000,00 динара за физички бол, као и до траженог износа од 100.000,00 динара на име душевних болова због наружености. Ставом трећим изреке, одбијен као неоснован захтев којим је тражено да се тужени обавезе да тужиоцу на име материјалне штете исплати - на име изгубљене зараде за време привремене спречености за рад за време лечења износ од 10.000,00 динара, - на име изгубљене зараде због трајног делимичног умањења радне способности износ од 10.000,00 динара са законском затезном каматом

од дана подношења тужбе до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 175.100,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Решењем Основног суда у Лесковцу П 6901/22 од 06.11.2024. године, одбијен је, као неоснован, предлог тужиоца за враћање у пређашње стање.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 16/2025 од 27.03.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено решење Основног суда у Лесковцу П 6901/22 од 06.11.2024. године, којим је одбијен предлог тужиоца за враћање у пређашње стање. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П 6901/22 од 09.10.2024. године, у ставу другом изреке. Ставом трећим изреке укинута је првостепена пресуда у ставовима трећем и четвртом изреке, и предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак. Ставом четвртим изреке, укинута је решење Основног суда у Лесковцу П 6901/22 од 06.11.2024. године, којим је одбијен предлог тужиоца за ослобађање од плаћања судских такси и предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ставова првог и другог изреке, тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући је због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба поступка и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној (члан 404. став 1. ЗПП).

Правноснажним решењем од 06.11.2024. године, одбијен је предлог тужиоца за враћање у пређашње стање, јер у смислу члана 109. став 1. ЗПП не постоје оправдани разлози за пропуштање. Ово због тога што тужилац није пропустио рочиште за главну расправу од 09.10.2024. године, јер је помоћник тужиоца ангажовао другог адвоката по заменичком пуномоћју и који је заступао тужиоца на рочишту. У таквом случају Врховни суд је нашао да је другостепени суд, према утврђеним чињеницама које су од значаја за доношење спорног процесног решења, донео одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке Врховног суда, при чему правилна примена процесног права, у ситуацији каква је у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Предмет тужбеног захтева је накнада нематеријалне штете за претрпљене физичке болове, страх и душевне болове због умањења животне активности и наружености услед повреда задобијених извршењем кривичног дела тешко убиство у покушају за које је тужени правноснажно оглашен кривим. Нижестепени судови су оценили да тужиоцу припада право на накнаду нематеријалне штете, и применом члана 200. ЗОО, оценом свих околности од значаја за доношење одлуке о висини накнаде нематеријалне штете, водећи рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служи ова накнада. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити је потребно ново тумачење права у погледу примене члана 200. Закона о облигационим

односима, (који се односи на право на правичну новчану накнаду за различите видове нематеријалне штете и начин одређивања те накнаде). Сходно наведеном, ово правно питање није од општег интереса или у интересу равноправности грађана, већ је везано за конкретну чињеничноправну ситуацију и решавање спорног односа странака. Поред тога, ревизијом тужиоца се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, у вези члана 420., члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 420. ставом 1. ЗПП прописано је да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, ставом 2. да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, ставом 3. да је ревизија увек дозвољена против решења другостепеног суда којим се изјављена жалба одбацује, односно којим се потврђује решење првостепеног суда о одбацивању жалбе изјављене против првостепене пресуде, у делу којим је одлучено о главној ствари, ставом 4. да је ревизија увек дозвољена против решења другостепеног суда којим се потврђује решење првостепеног суда о одбацивању ревизије изјављене против правноснажне пресуде у споровима у којима би ревизија била дозвољена и ставом 5. да је ревизија увек дозвољена против решења другостепеног суда којим се одбацује предлог за понављање поступка и решења другостепеног суда којим се потврђује решење првостепеног суда о одбацивању предлога за понављање поступка.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 01.12.2022. године. Вредност предмета спора је 1.020.000,00 динара, а побијаног дела 250.000,00 динара.

У конкретном случају ревизијом се побија и одлука другостепеног суда којом је потврђено решење првостепеног суда којим је одбијен предлог тужиоца за враћање у пређашње стање, а које не спада у врсту решења против кога је ревизија увек дозвољена у смислу члана 420. ст. 3, 4. и 5. ЗПП, нити је то решење којим се поступак правноснажно окончава у смислу става 1. цитираног члана, због чега ревизија изјављена против решења другостепеног суда (којим је то решење потврђено) у конкретном случају није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија тужиоца није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**